

Prep

Curtis Sittenfeld bij Meulenhoff:

Romantic Comedy (Nederlandse editie)

Romantic Comedy (Engelse editie)

Prep (Nederlandse editie)

Prep (Engelse editie)

Show don't tell (Nederlandse editie)

Show don't tell (Engelse editie)

CURTIS SITTENFELD

Prep

ROMAN

Vertaling Inge Kok

MEULENHOF

Deze vertaling is eerder verschenen bij Uitgeverij Cargo

ISBN 978-90-896-8407-3

ISBN 978-94-023-2799-1 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Prep*

Omslagontwerp: Designbüro Stefanie Naumann,
bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: *Courtyard Walk* © Tiffany Soto

Auteursfoto: © Jenn Ackerman

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2005 Curtis Sittenfeld

© 2006, 2026 Nederlandse vertaling Inge Kok en Meulenhoff
Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor mijn ouders, Paul en Betsy Sittenfeld,
mijn zusjes Tiernan en Josephine
en mijn broer P.G.*

1.

Dieven

EERSTE JAAR, HERFST

Ik geloof dat alles, of in elk geval het deel van alles dat mij is overkomen, is begonnen met de verwarring over de Romeinse architectuur. Oude geschiedenis was mijn eerste vak die dag, na de ochtenddienst en het appel, dat eigenlijk niet echt een appel was maar een reeks mededelingen in een enorme zaal met zes meter hoge Palladiaanse ramen, eindeloze rijen banken waarvan de bovenkant een klep was die je kon optillen om je boeken op te bergen, en mahoniehouten panelen aan de muren – een voor elke klas sinds Ault in 1882 was gesticht – waarin de namen waren gegraveerd van iedereen die ooit het einddiploma had gehaald. De twee hoofdmonitoren, vierdejaars, hadden de leiding bij het appel, stonden achter een tafel op een podium en riepen de mensen op die zich van tevoren hadden opgegeven om een mededeling te doen. Mijn eigen bank, die alfabetisch was toegewezen, stond in de buurt van het podium, en omdat ik niet praatte met de klasgenoten die om me heen zaten, gebruikte ik de pauze voor het appel om te luisteren naar de gesprekken van de hoofdmonitoren met docenten, andere leerlingen of elkaar. De monitoren heetten Henry Thorpe en Gates Medkowski. Het was mijn vierde week op school en ik wist niet veel van Ault, maar ik wist wel dat Gates het eerste meisje in de geschiedenis van Ault was dat tot monitor was gekozen.

De mededelingen van de docenten waren helder en bondig: ‘Vergeet alsjeblieft niet dat je vóór donderdag twaalf uur je formulier voor een studiebegeleider moet inleveren.’ De mededelingen van de leerlingen waren ellenlang – hoe langer het appel duurde, hoe korter de eerste les zou zijn – en zaten vol dubbelzinnigheden: ‘De voetbaltraining voor jongens vindt vandaag plaats

op Coates Field, dat, als je niet weet waar het is, achter het huis van de rector ligt, en als je dan nog niet weet waar het is, moet je het aan Fred vragen. Waar zit je, Fred? Steek je hand eens even op, man. Daar is Fred – heeft iedereen Fred gezien? Goed, Coates Field dus. En denk eraan... Zorg dat je je ballen bij je hebt.'

Als de mededelingen waren afgelopen drukte Henry of Gates op een knop aan de zijkant van de tafel, als een deurbel, waarop er door de hele school een bel ging en we allemaal naar onze klas schuifelden. Bij oude geschiedenis hielden we spreekbeurten over verschillende onderwerpen en ik was een van de leerlingen die er die dag een moest houden. Uit een bibliotheekboek had ik plaatjes gekopieerd van het Colosseum, het Pantheon en de thermen van Diocletianus, waarna ik de plaatjes op een stuk karton had gelijmd en de contouren met groene en gele stiften had aangegeven. De vorige avond had ik voor de spiegel in de badkamer van mijn leerlingenhuis gestaan om te oefenen wat ik zou zeggen, maar er was iemand binnengekomen en ik had gedaan of ik mijn handen waste en was vertrokken.

Ik was nummer drie: Jamie Lorison was voor mij aan de beurt. Mevrouw Van der Hoef had een lessenaar voor in de klas gezet en Jamie stond erachter met een stel kaartjes in zijn hand geklemd. 'Het is een eerbetoon aan het genie van de Romeinse architecten,' begon hij, 'dat veel gebouwen die ze ruim tweeduizend jaar geleden hebben ontworpen, vandaag de dag nog altijd bestaan, waardoor de mensen uit deze tijd ze kunnen bezoeken en ervan kunnen genieten.'

Het hart zonk me in de schoenen. De genialiteit van de Romeinse architecten was mijn onderwerp, niet dat van Jamie. Het kostte me moeite om te blijven luisteren terwijl hij verderging, hoewel er bepaalde bekende zinnen opdoken: '... de aquaducten, die zijn gebouwd om water te vervoeren... het Colosseum, dat oorspronkelijk het Amphitheatrum Flavium heette...'

Mevrouw Van der Hoef stond links naast me en ik boog me naar haar toe en fluisterde: 'Pardon.'

Ze had me kennelijk niet gehoord.

‘Mevrouw Van der Hoef?’ Vervolgens – later leek dit gebaar bijzonder vernederend – stak ik mijn hand uit om haar onderarm aan te raken. Ze droeg een kastanjebruine zijden jurk met een kraag en een strakke kastanjebruine ceintuur, en mijn vingers hadden alleen maar langs de zijde gestreken, maar ze trok zich terug alsof ik haar had geknepen. Ze keek me woedend aan, schudde haar hoofd en deed een paar stappen opzij.

‘Ik wil graag wat plaatjes doorgeven,’ hoorde ik Jamie zeggen. Hij tilde een stapel boeken van de grond. Toen hij ze opensloeg, zag ik kleurenfoto’s van dezelfde gebouwen die ik in zwart-wit had gekopieerd en op karton had geplakt.

Daarna was zijn spreekbeurt afgelopen. Tot die dag had ik nooit een mening gehad over Jamie Lorison, een roodharige, spichtige jongen die zwaar ademhaalde, maar toen ik zag dat hij op zijn plaats ging zitten, met een flauwe tevreden uitdrukking op zijn gezicht, had ik een enorme hekel aan hem.

‘Lee Fiora, ik geloof dat jij de volgende bent,’ zei mevrouw Van der Hoef.

‘Het punt is, weet u,’ begon ik, ‘dat er misschien een probleem is.’

Ik voelde dat mijn klasgenoten me met groeiende belangstelling opnamen. Ault ging onder andere prat op de verhouding tussen docent en leerlingen, en we zaten maar met ons twaalf in de klas. Toen al hun ogen echter ineens op mij gericht waren, leek dat niet zo’n klein aantal.

‘Ik kan het gewoon niet doen,’ zei ik ten slotte.

‘Wat zeg je?’ Mevrouw Van der Hoef was eind vijftig, een lange, magere vrouw met een knokige neus. Ik had gehoord dat ze de weduwe van een bekende archeoloog was – niet dat er archeologen bestonden die mij bekend waren.

‘Mijn spreekbeurt gaat namelijk – of zou gaan over... Ik dacht dat ik zou moeten praten over... Maar misschien, nu Jamie...’

‘Je verhaal raakt kant noch wal, juffrouw Fiora,’ zei mevrouw Van der Hoef. ‘Je moet duidelijk spreken.’

‘Als ik het doe, zal ik hetzelfde zeggen als Jamie.’

‘Maar je houdt je spreekbeurt over een ander onderwerp.’

‘Eigenlijk heb ik het ook over architectuur.’

Ze liep naar haar tafel en liet haar vingers over een vel papier glijden. Ik had haar aangekeken tijdens ons gesprek en nu ze zich had omgedraaid, wist ik niet wat ik met mijn ogen moest doen. Mijn klasgenoten keken nog altijd naar me. Tot nu toe had ik tijdens het schooljaar alleen mijn mond in de klas opengedaan als me iets werd gevraagd, wat weinig was voorgekomen; de andere leerlingen op Ault wilden heel graag meedoen. In de onderbouw van de middelbare school in South Bend, Indiana, hadden veel lessen op een-op-eendiscussies tussen de docent en mij geleken, terwijl de andere leerlingen zaten te dagdromen of poppetjes tekenden. Hier onderscheidde ik me niet doordat ik de verplichte stukken las. In werkelijkheid onderscheidde ik me door niets. En nu had ik in mijn langste uiteenzetting tot dan toe onthuld dat ik vreemd en dom was.

‘Je houdt geen spreekbeurt over architectuur,’ zei mevrouw Van der Hoef. ‘Je houdt een spreekbeurt over atletiek.’

‘Over atletiek?’ herhaalde ik. Ik kon me onmogelijk voor zo’n onderwerp hebben opgegeven.

Ze stak me het vel papier toe en daar stond in haar handschrift mijn naam: ‘Lee Fiora – Atletiek’, vlak onder ‘James Lorison – Architectuur’. We hadden ons voor onderwerpen opgegeven door in de klas onze hand op te steken; ze had me duidelijk verkeerd begrepen.

‘Ik zou atletiek kunnen doen,’ zei ik onzeker. ‘Dat zou ik morgen kunnen doen.’

‘Wil je zeggen dat de leerlingen die morgen hun spreekbeurt houden vanwege jou minder tijd moeten krijgen?’

‘Nee, nee, natuurlijk niet. Maar misschien op een andere dag of misschien – ik zou het op elk moment kunnen doen. Alleen niet vandaag. Vandaag kan ik het alleen over architectuur hebben.’

‘Dan zul je het over architectuur hebben. Gebruik de lessenaar alsjeblieft.’

Ik staarde haar aan. ‘Maar dat heeft Jamie net gedaan.’

‘Juffrouw Fiora, u verspilt lestijd.’

Terwijl ik ging staan en mijn aantekenboekje en karton verzamelde, bedacht ik dat het een vergissing van jewelste was geweest om naar Ault te komen. Ik zou nooit vriendinnen krijgen; ik kon er hooguit op hopen dat mijn klasgenoten medelijden met me zouden hebben. Het was me al duidelijk geworden dat ik anders was dan zij, maar ik had me voorgesteld dat ik me een tijdje ge-deisd zou kunnen houden terwijl ik de algemene stemming peilde, waarna ik mezelf naar hun beeld zou kunnen herontdekken. Nu was ik ontmaskerd.

Ik greep beide kanten van de lessenaar vast en keek neer op mijn aantekeningen. ‘Een van de beroemdste voorbeelden van de Romeinse architectuur is het Colosseum,’ begon ik. ‘Historici geloven dat het Colosseum het Colosseum is genoemd vanwege een groot standbeeld van de Colossus van Nero dat in de buurt stond.’ Ik keek op van mijn aantekeningen. De gezichten van mijn klasgenoten stonden vriendelijk noch onvriendelijk, meelevend noch niet-meelevend, geboeid noch verveeld.

‘In het Colosseum werden voorstellingen gegeven door de keizer en andere aristocraten. De beroemdste voorstelling van allemaal was...’ Ik zweeg. Naderende tranen voelde ik al vanaf mijn kindertijd in mijn kin en op dat moment trilde die. Maar ik zou niet ten overstaan van een stel vreemden gaan huilen. ‘Neem me niet kwalijk,’ zei ik, en liep het lokaal uit.

Er was een meiden-wc aan de overkant van de gang, maar ik wist dat ik daar niet naartoe moest gaan omdat ik dan te gemakkelijk te vinden zou zijn. Ik dook het trappenhuis in, daalde haastig af naar de begane grond en ging door een zijdeur naar buiten. Daar was het zonnig en koel, en doordat nagenoeg iedereen les had, voelde de campus heerlijk verlaten aan. Ik liep op een drafje naar mijn leerlingenhuis. Misschien zou ik helemaal vertrekken: naar Boston liften, een bus nemen en terug naar huis rijden, naar Indiana. De herfst zou in het Midden-Westen mooi maar niet overdreven mooi zijn, niet zoals in New England, waar ze bladeren ‘gebladerte’ noemden. Thuis, in South Bend, zouden mijn

jongere broertjes de avonden gebruiken om in de achtertuin een balletje te trappen en ze zouden stinkend naar jongenszweet binnenkomen om te eten; ze zouden besluiten wat ze met Hallo-ween voor kostuum zouden dragen, en als mijn vader de pompoen uitsneed, zou hij het mes boven zijn hoofd houden en met een manische uitdrukking op zijn gezicht naar mijn broertjes toe wankelen, en als ze gillend de andere kamer in renden, zou mijn moeder zeggen: 'Maak hen toch niet zo bang, Terry.'

Ik kwam bij de binnenplaats. Broussard was één van acht leerlingenhuizen aan de oostzijde van de campus, vier jongens- en vier meidenhuizen die samen een vierkant vormden, met granieten bankjes in het midden. Als ik in mijn kamer uit het raam keek, zag ik vaak stelletjes die de bankjes gebruikten: de jongen met gespreide benen op het bankje en het meisje staand tussen zijn benen, met haar handen misschien even op zijn schouders voor ze lachte en haar handen weer terugtrok. Op dit moment was slechts één van de bankjes bezet. Een meisje met cowboylaarzen en een lange rok lag op haar rug, één knie opgetrokken tot een driehoek, een arm over haar ogen.

Toen ik langsliep, tilde ze haar arm op. Het was Gates Medkowski. 'Hoi,' zei ze.

We keken elkaar bijna aan, maar net niet. Daardoor wist ik niet zeker of ze het tegen mij had, een onzekerheid waar ik vaak last van had als ik werd aangesproken. Ik liep door.

'Hoi,' zei ze nogmaals. 'Tegen wie denk je dat ik het heb? Er is hier verder niemand.' Maar haar stem klonk vriendelijk; ze stak niet de draak met me.

'Sorry,' zei ik.

'Is dit je eerste jaar?'

Ik knikte.

'Ben je op weg naar je huis?'

Ik knikte nogmaals.

'Ik neem aan dat je dit niet weet, maar je mag tijdens de schooluren niet in huis zijn.' Ze zwaaide haar benen van de bank en ging rechtop zitten. 'Dat mag niemand,' zei ze. 'Om duistere redenen

waarnaar ik niet eens wil gissen. Vierdejaars mogen ronddwalen, maar ronddwalen betekent alleen buiten, in de bibliotheek of de postkamer, dus dat is een lachertje.'

Ik zei niets.

'Is alles in orde?' vroeg ze.

'Ja,' zei ik en begon te huilen.

'O god,' zei Gates. 'Ik wilde je niet van streek maken. Hier, kom zitten.' Ze klopte naast zich op het bankje en stond vervolgens op, liep op me af, sloeg een arm om mijn rug – mijn schouders schokten – en leidde me naar het bankje. Toen we zaten, gaf ze me een blauwe halsdoek die naar wierook rook; ondanks het waas van mijn tranen was ik geïnteresseerd in het feit dat ze zo'n accessoire droeg. Ik aarzelde om er mijn neus in te snuiten – mijn snot zou in de halsdoek van Gates Medkowski zitten –, maar mijn hele gezicht leek te lekken.

'Hoe heet je?' vroeg ze.

'Lee.' Mijn stem klonk hoog en beverig.

'En wat scheelt eraan? Waarom ben je niet in een leslokaal of de studiezaal?'

'Er scheelt niets aan.'

Ze lachte. 'Om een of andere reden geloof ik niet dat dat klopt.'

Toen ik haar vertelde wat er was gebeurd, zei ze: 'Van der Hoef doet zich graag voor als een draak. Joost mag weten waarom. Misschien is het de menopauze. Maar eigenlijk is ze het grootste deel van de tijd vrij aardig.'

'Ik geloof niet dat ze me mag.'

'O, maak je maar geen zorgen. Het schooljaar is nog maar net begonnen. Voor november is ze dit allemaal vergeten.'

'Maar ik ben halverwege de les vertrokken,' zei ik.

Gates wuifde met een hand door de lucht. 'Denk er niet meer over na,' zei ze. 'De docenten hier hebben alles al gezien. Wij beschouwen onszelf als afzonderlijke entiteiten, maar in hun ogen versmelten we tot één grote massa puberale behoefte. Begrijp je wat ik bedoel?'

Ik knikte, hoewel ik er vrij zeker van was dat ik er geen idee van had; ik had nog nooit iemand die bijna even oud was als ik horen praten zoals zij.

‘Ault gaat je niet in je kouwe kleren zitten,’ zei ze. ‘Vooral in het begin niet.’

Daarop voelde ik een nieuwe stroom tranen opkomen. Ze wist het. Ik knipperde diverse keren met mijn ogen.

‘Het is voor iedereen hetzelfde,’ zei ze.

Ik keek naar haar en terwijl ik dat deed, besepte ik voor het eerst dat ze heel aantrekkelijk was: niet echt mooi, maar opvallend of misschien knap. Ze was bijna een meter tachtig lang en had een bleke huid, een fijnbesneden gezicht, ogen met zo’n verwassen blauwe kleur dat ze bijna grijs waren en een geweldige hoeveelheid lang, lichtbruin haar met een ruwe structuur dat ongelijkmatic was geknipt; in het zonlicht zaten er hier en daar gouden glinsteringen in. Al pratend had ze het opgetrokken in een hoge, losse knot, terwijl kortere lokken om haar gezicht vielen. Ik had de ervaring dat het ruim een kwartier manoeuvreren voor een spiegel kostte om zo’n perfecte slordige knot te fabriceren. Maar alles aan Gates maakte een moeiteloze indruk. ‘Ik kom uit Idaho en in het begin was ik de grootste boer die er was,’ zei ze. ‘Ik arriveerde zo’n beetje op een tractor.’

‘Ik kom uit Indiana,’ zei ik.

‘Zie je wel? Je moet een stuk cooler zijn dan ik was, want Indiana ligt in elk geval dichterbij de oostkust dan Idaho.’

‘Maar er zijn hier mensen die in Idaho zijn geweest. Ze skiën daar.’ Dat wist ik doordat Dede Schwartz, een van mijn twee kamergenoten, een ingelijste foto op haar bureau had staan van haar familie die op een besneeuwde helling stond, voorzien van een zonnebril en met lange stokken in de hand. Toen ik haar had gevraagd waar die was genomen, had ze Sun Valley gezegd en toen ik Sun Valley in mijn atlas had opgezocht, was ik te weten gekomen dat het in Idaho lag.

‘Dat klopt,’ zei Gates. ‘Alleen kom ik niet uit de bergen. Maar goed, het belangrijkste wat je van Ault moet onthouden is waar-

om je je hier ooit voor hebt aangemeld. Dat was toch vanwege het niveau van de leerstof? Ik weet niet waar jij hiervoor op school hebt gezeten, maar bij Ault vergeleken stelt de middelbare school bij mij thuis niets voor. Wat de streberigheid betreft – ach, wat kun je eraan doen? Het is vaak een houding, maar het heeft allemaal weinig om het lijf.

Ik wist niet precies wat ze met ‘houding’ bedoelde – daardoor moest ik denken aan een rij meiden in een lang wit nachthemd, die allemaal kaarsrecht stonden en een ingebonden boek op hun hoofd in evenwicht hielden.

Gates keek op haar horloge, een mannensporthorloge met een zwart plastic bandje. ‘Moet je horen,’ zei ze. ‘Ik moet gaan. Ik heb het tweede uur Grieks. Wat is jouw volgende vak?’

‘Algebra. Maar ik heb mijn rugzak bij oude geschiedenis laten liggen.’

‘Haal die gewoon snel op als de bel gaat. Zet het idee van je af dat je met Van der Hoef moet praten. Je kunt het later met haar oplossen, als jullie allebei zijn afgekoeld.’

Ze stond op en ik stond ook op. We begonnen terug te lopen naar de school – ik scheen uiteindelijk toch niet terug te gaan naar South Bend, in elk geval niet vandaag. We kwamen langs de zaal van het appel, die tijdens de schooldag als studiezaal fungeerde. Ik vroeg me af of er leerlingen uit het raam keken en me met Gates Medkowski zagen lopen.

Het was avond, na de avondklok, toen Dede het ontdekte. Ze had net haar kleren voor de volgende ochtend klaargelegd. Elke avond legde ze die in de vorm van een echt mens op de grond: schoenen, dan een broek of anders een panty en een rok, vervolgens een trui of een jasje over een shirtje. We hadden geen grote kamer – hoewel we die met ons drieën moesten delen, had ik gehoord dat hij in andere jaren maar door twee meiden was gebruikt – maar daar trok Dede zich niets van aan. Door de uitstalling van Dedes kleren moesten onze andere kamergenote, Sin-Jun Kim, en ik net zo vreemd rondstappen als wanneer er een echt lichaam op de

grond had gelegen. Maar we hadden er in de eerste paar dagen op school geen bezwaar tegen gemaakt en nu was Dede gewoonte een vast patroon geworden.

De avond waarop Dede haar ontdekking deed, was het stil in onze kamer, met uitzondering van het zachte geluid van haar stereo en het geklik doordat ze de laden van haar ladekast open- en dichtdeed. Sin-Jun zat aan haar bureau te lezen en ik lag al in bed. Ik ging altijd naar bed als ik schoon genoeg had van het leren – ik wist niet goed wat ik anders moest doen – en dan lag ik met mijn gezicht naar de muur en mijn ogen dicht onder de lakens. Als er mensen binnenwipten om Dede te spreken, praatten ze met een normale stem als ze de kamer binnenkwamen tot ze mij zagen en fluisterden: ‘O, neem me niet kwalijk’, of anders: ‘Oeil’, en dan voelde ik me merkwaardig gevlaid. Soms deed ik of ik in mijn eigen bed in South Bend lag en of de geluiden in huis de geluiden van mijn familie waren: de wc die werd doorgetrokken was mijn broertje Joseph, het gelach op de gang was mijn moeder die met haar zus belde.

Sinds onze ontmoeting van de vorige week had ik vaak gemerkt dat ik over Gates Medkowski nadacht. Voor het appel zat ik haar op te nemen en ze had me een paar keer recht aangekeken. Als we oogcontact hadden, glimlachte ze of zei ze: ‘Hoi, Lee’, waarna ze zich afwendde, en dan bloosde ik meestal, doordat ik me betrappt voelde. Ik wilde niet per se weer met haar praten, omdat ik me waarschijnlijk onbeholpen zou gedragen, maar ik wilde van alles over haar weten. Ik vroeg me net af of Gates al dan niet een vriendje had toen Dede uitriep: ‘Wel verdomme!’

Sin-Jun en ik zeiden niets.

‘Goed, er lag vanmorgen veertig dollar in mijn bovenste la en dat bedrag ligt er nu niet meer,’ zei Dede. ‘Jullie hebben het toch niet gepakt?’

‘Natuurlijk niet.’ Ik draaide me om. ‘Heb je in je zakken gekeken?’

‘Het lag beslist in mijn la. Iemand heeft mijn geld gestolen. Het is ongelooflijk.’

‘Ligt niet in la?’ zei Sin-Jun. Sin-Jun kwam uit Korea en ik kon nog steeds niet inschatten hoeveel Engels ze precies begreep. Sin-Jun had net als ik geen vriendinnen en werd, eveneens net als ik, over het algemeen door Dede genegeerd. Soms liepen we samen naar de eetzaal, wat te verkiezen was boven een wandeling in je eentje.

Hoewel Dede moeite deed om zich van Sin-Jun en mij af te scheiden, door eerder dan wij te vertrekken naar de ochtenddienst of de maaltijden, was ze zelf niet echt cool. Op mijn oude middelbare school zou ze tot de absolute top hebben behoord, maar hier was ze kennelijk noch rijk, noch knap genoeg om echt populair te zijn. Zelfs ik zag in dat als je Dede vergeleek met de knapste meiden op Ault haar neus nogal rond, haar kuiten nogal stevig en haar haar nogal... tja, bruin was. Ze was een volgeling, letterlijk een volgeling: ik zag haar vaak achter twee of drie andere meiden aansnellen. Ik geneerde me voor haar zware inspanningen op dat gebied.

‘Ik heb jullie al gezegd dat het niet in mijn la ligt,’ zei Dede. ‘Jij hebt het toch niet geleend, Sin-Jun? Het even gepakt om me later terug te betalen, zeg maar? Het geeft niet als je dat hebt gedaan.’ Dat was een opvallend vriendelijke opmerking van Dede.

Maar Sin-Jun schudde haar hoofd. ‘Niet lenen,’ zei ze.

Dede zuchtte vol afkeer. ‘Geweldig,’ zei ze. ‘We hebben een dief in het huis.’

‘Misschien heeft iemand anders het geld geleend,’ zei ik. ‘Vraag het aan Aspeth.’ Aspeth Montgomery was het meisje dat Dede met het meeste enthousiasme naliep. Ze woonde verderop in de gang en ik nam aan dat Dede het ontzettend jammer vond dat ze met Sin-Jun en mij moest samenwonen en niet met Aspeth.

‘Aspeth zou nooit geld lenen zonder dat te vragen,’ zei Dede. ‘Ik moet madame vertellen wat er is gebeurd.’

Dat was het moment waarop ik werkelijk geloofde dat het geld was gestolen of in elk geval geloofde dat Dede dat geloofde. De volgende avond zei madame Broussard na de avondklok, nadat ze onze namen had afgeroepen en had afgestreept op de lijst van

ons huis: 'Ik moet jullie tot mijn grote ongenoegen zeggen dat er is gestolen.' Madame – het hoofd van ons huis, het hoofd van de sectie Frans en Parisienne van geboorte – tuurde de kamer rond door haar vlinderbril, die – daar was ik niet zeker van – ouderwets of net weer hip was. Ze was begin veertig en droeg kousen met een naad, schoenen van geelbruin leer met hoge hakken en een enkelbandje dat door één met leer bekleed knoopje werd vastgezet, en rokken en blouses waarin haar slanke taille en niet zo slanke achterwerk goed uitkwamen. 'Ik zal niet zeggen hoeveel geld het was en ik zal evenmin zeggen wie is bestolen,' vervolgde ze. 'Als je iets van dit incident af weet, verzoek ik je naar voren te komen. Ik herinner jullie eraan dat diefstal een ernstige overtreding van de regels is, waarvoor je dientengevolge van school kunt worden gestuurd.'

'Hoeveel geld was het?' vroeg Amy Dennaker. Amy zat in het derde jaar, had een hese stem, krullend rood haar en brede schouders, en ik was bang voor haar. Ik had maar één keer met haar gesproken; toen ik in de huiskamer had staan wachten tot ik de munttelefoon kon gebruiken, was ze binnengekomen, had de ijskast opengetrokken en gezegd: 'Van wie zijn die cola lights?' Ik had gezegd: 'Dat weet ik niet,' en Amy had er een gepakt en was naar boven gegaan. Misschien was zij de dief wel, dacht ik.

'De hoeveelheid geld is niet relevant,' zei madame. 'Ik vertel jullie alleen over het incident zodat jullie maatregelen kunnen nemen.'

'Bedoelt u dat we onze deur op slot moeten doen of zo?' zei Amy en er werd wat gelachen. Er zat op geen enkele deur een slot.

'Ik dring er bij jullie op aan geen grote sommen geld in je kamer te bewaren,' zei madame. 'Als je tien of vijftien dollar hebt is dat genoeg.' Op dat punt had ze gelijk: op Ault had je geen constant geld nodig. Er was overal op de campus geld, maar dat was over het algemeen onzichtbaar. Je ving er soms een glimp van op in glanzende dingen, zoals de motorkap van de Mercedes van de rector, of de gouden koepel van het schoolgebouw, of het lange,

sluike, blonde haar van een meisje. Maar niemand liep met een portemonnee rond. Als je in de campuswinkel een schrift of een trainingsbroek moest betalen, schreef je je leerlingennummer op een formulier en kregen je ouders later de rekening. ‘Als je onbekende mensen in huis ziet,’ vervolgde madame, ‘kun je dat bij mij melden. Zijn er nog meer mededelingen?’

Dedes vriendin Aspeth stak haar hand op. ‘Ik wil alleen vragen of degene die schaamhaar in de wasbak in de badkamer achterlaat dat alsjeblieft wil opruimen. Het is echt walgelijk.’

Dit zei Aspeth om de paar dagen. Er lagen inderdaad vaak kleine kroezende zwarte haartjes in een van de wasbakken, maar Aspeths klachten haalden onmiskenbaar niets uit. Misschien wilde ze er alleen over klagen omdat ze daardoor een duidelijke tegenstander van schaamhaar werd.

‘Als dat alles is, zijn we klaar,’ zei madame. Iedereen stond op van de banken en stoelen en de vloer om haar een hand te geven, een ritueel waaraan ik inmiddels gewend was geraakt.

‘Als we een burgerwacht vormden, zouden we dan geld krijgen van het comité voor leerlingenactiviteiten?’ vroeg Amy luid.

‘Dat weet ik niet,’ zei madame vermoeid.

‘Maakt u zich maar geen zorgen,’ zei Amy. ‘We zouden een vreedzame burgerwacht zijn.’ Ik had Amy eerder in actie gezien – ze deed madame vaak na door naar haar borst te grijpen en iets uit te roepen als ‘*Zut alors!* Er heeft iemand op mijn croissant gezeten!’ –, maar haar grappen verbaasden me nu toch. In de kapel hadden de rector en de dominee het over burgerzin en integriteit en de prijs die we moesten betalen voor de privileges die we genoten. Op Ault werd niet alleen aangenomen dat we niet slecht of onethisch waren, maar hoorden we niet eens alledaags te zijn, en stelen was erger dan alledaags. Het was onbetamelijk, weinig subtiel, en onthulde een verlangen naar dingen die je nog niet had.

Toen ik de trap naar de eerste verdieping op liep, vroeg ik me af of ik de dief soms zou kunnen zijn. Stel nu eens dat ik Dedes la in mijn slaap had geopend. Of dat ik aan geheugenverlies of

schizofrenie leed en me niet eens kon verantwoorden voor mijn eigen gedrag. Ik dacht niet dat ik het geld had gestolen, maar het leek toch ook niet onmogelijk.

‘We zullen de zaak *tout de suite* tot op de bodem uitzoeken,’ hoorde ik Amy zeggen toen ik de bovenste tree bereikte, en vervolgens zei iemand anders, iemand die veel dichterbij me stond: ‘Dat kreng is gek.’

Ik draaide me om. Little Washington stond achter me op de trap. Ik maakte een nietszeggend geluidje om te laten merken dat ik haar opmerking had gehoord, hoewel ik niet eens zeker wist of ze Amy of madame bedoelde.

‘Wat een brutale bek,’ voegde Little eraan toe, en toen wist ik dat ze het over Amy had.

‘Amy doet graag gek,’ zei ik. Ik had er geen bezwaar tegen gehad om een ogenblik ten koste van Amy met Little door te brengen, maar ik was bang om dat in de gang te doen, waar we konden worden gehoord.

‘Ze is niet grappig,’ zei Little.

Ik wilde met haar instemmen – niet zozeer omdat ik het met haar eens was, als wel omdat ik onlangs had overwogen een poging te doen om met Little bevriend te raken. Ze was me voor het eerst opgevallen toen we op een avond tegelijk van het formele diner waren teruggekomen; zodra we in de huiskamer waren, had ze tegen niemand in het bijzonder gezegd: ‘Ik moet die schoenen kwijt want daar schréuwen mijn poten om.’ Little kwam uit Pittsburgh, was het enige zwarte meisje in huis en ik had gehoord dat ze de dochter van een dokter en een advocaat was. Ze blonk uit in de veldloop en zou nog beter zijn in basketbal. Ze zat in het tweede jaar en woonde alleen, wat gewoonlijk een stigma was – het hield in dat je geen goede vriendinnen had met wie je een kamer kon delen –, maar doordat Little zwart was, stond ze buiten de sociale structuur van Ault. Niet automatisch echter, niet op een negatieve manier. Het bood haar eerder de mogelijkheid om niet mee te doen zonder een mislukking te lijken.

‘Die diefstal is raar, hè?’ zei ik.

Little maakte een smalend geluidje. 'Ze is vast blij dat het is gebeurd. Nu staat ze in het middelpunt van de belangstelling.'

'Wie?'

'Hoe bedoel je, wie? Je kamergenote.'

'Weet je dat het Dedes geld was? Er zullen wel geen geheimen in huis bestaan.'

Little zweeg een paar seconden. 'Er zijn op de hele school geen geheimen,' zei ze.

Ik voelde hoe mijn maag een buiteling van onbehagen maakte; ik hoopte dat ze ongelijk had. We stonden voor haar kamer en het schoot door me heen dat ze me binnen zou kunnen vragen.

'Vind je het hier leuk?' vroeg ik. Dat was mijn probleem: ik wist niet hoe ik met mensen moest praten zonder vragen te stellen. Sommige mensen leken me eigenaardig te vinden en andere vonden het zo fijn om over zichzelf te praten dat het hun niet eens opviel, maar daardoor werden gesprekken hoe dan ook vermoeiend. Terwijl de mond van de ander bewoog, probeerde ik te bedenken wat ik daarna kon vragen.

'De school heeft zijn goede kanten,' zei Little. 'Maar ik zeg je dat iedereen zich met iedereen bemoeit.'

'Wat heb jij een leuke naam,' zei ik. 'Is dat je echte naam?'

'Daar kun je zelf achter komen,' zei Little. 'Bewijs mijn theorie.'

'Goed,' zei ik. 'En dan kom ik je verslag uitbrengen.'

Daar maakte ze geen bezwaar tegen; het was net toestemming om nog eens met haar te praten, iets om naar uit te kijken. Hoewel ze me kennelijk niet binnen zou vragen: ze had haar deur opengedaan en stond op het punt naar binnen te stappen.

'Vergeet niet je geld te verstoppen,' zei ik.

'Ja, inderdaad.' Ze schudde haar hoofd. 'Iedereen is knap in de war.'

Dit gebeurde allemaal in het begin van het jaar, in het begin van mijn tijd op Ault, toen ik doorlopend uitgeput was, zowel door mijn waakzaamheid als door mijn verlangen om niet op te val-

len. Bij de voetbaltraining was ik bang dat ik de bal zou missen; als we in de bus stapten om een wedstrijd tegen een andere school te gaan spelen, was ik bang dat ik bij iemand zou gaan zitten die niet naast me wilde zitten; in de klas was ik bang dat ik een verkeerde of domme opmerking zou maken. Tijdens de maaltijden was ik bang dat ik te veel at, of dat ik niet neerkeek op eten waarop je moest neerkijken – gefrituurde aardappeltjes, gele limoentaart – en 's avonds was ik bang dat Dede of Sin-Jun me zou horen snurken. Ik was altijd bang dat iemand me zou opmerken, en als dat niet gebeurde, voelde ik me eenzaam.

Ault was mijn idee geweest. In de openbare bibliotheek had ik de *preps* uitgeplozen, de dure kostscholen die je in vier jaar klaarstoomden voor de beste universiteiten, en ik had zelf de luxueuze studiegidsen aangevraagd. Op de glanzende bladzijden daarvan hadden foto's gestaan van tieners in wollen truien die liederen zongen in de kapel, een lacrossestick in hun hand hadden, aandachtig toekeken hoe een wiskundevergelijking op het bord werd geschreven. Ik had mijn familie verruild voor die luxe. Ik had gedaan of het om het niveau van de leerstof was gegaan, maar dat was nooit zo geweest. De Marvin Thompson High School, de school waar ik in South Bend naartoe zou zijn gegaan, had gangen van zachtgroen linoleum, gore kastjes en jongens met vlassig haar die de namen van heavy-metalbands met zwarte stift op de rug van hun spijkerjasje schreven. Maar kostschooljongens, in elk geval de types in de studiegidsen die een lacrossestick vast hadden en over hun mondbeschermer heen grijnsden, waren heel knap. En ze moesten ook slim zijn, op grond van het feit dat ze op kostschool zaten. Als ik South Bend zou verlaten, zo stelde ik me voor, zou ik een melancholieke, atletische jongen leren kennen die net zoveel van lezen hield als ik en dan zouden we op bewolkte zondagen, gekleed in een wollen trui, samen lange wandelingen maken.

Tijdens het aanmeldingsproces stonden mijn ouders voor een raadsel. Mijn familie kende niemand anders die naar kostschool was gegaan dan de zoon van een van de verzekeringsagenten op

het kantoor waar mijn moeder als boekhouder werkte, en de kostschool van dat kind was een door hekken omgeven bergtop in Colorado, een oord voor klojo's. Mijn ouders vermoedden – maar op een eerlijke manier, niet als gebrek aan steun – dat ik nooit zou worden aangenomen op de scholen waarvoor ik me had aangemeld; bovendien zagen ze mijn belangstelling voor kostscholen als iets wat te vergelijken was met andere kortstondige hobby's, zoals breien (in de zesde klas heb ik eenderde van een muts af gekregen). Toen ik werd aangenomen, legden ze uit hoe trots ze waren en hoezeer het hun speet dat ze het niet konden betalen. De dag waarop er een brief van Ault kwam waarin me een Eloise Fielding Foster-beurs werd aangeboden, die ruim driekwart van mijn schoolgeld zou betalen, huilde ik, omdat ik toen zeker wist dat ik het huis uit zou gaan en ik ineens niet meer wist of dat wel zo'n goed idee was – ik besepte dat ik, net als mijn ouders, nooit had geloofd dat ik echt zou worden aangenomen.

Half september, weken nadat mijn broertjes en mijn oude klasgenoten in South Bend weer naar school waren gegaan, bracht mijn vader me van Indiana naar Massachusetts. Toen we afsloegen naar de smeedijzeren hekken van de campus herkende ik de gebouwen van de foto's: acht panden van baksteen plus een gotische kapel rondom een rond grasveld waarvan ik al wist dat het een diameter van vijftig meter had en waarvan ik ook wist dat je niet werd geacht erop te lopen. Overal stonden auto's met open kofferbakken, begroetten leerlingen elkaar en liepen vaders met dozen rond. Ik droeg een lange jurk met een motief van perzikbloesem en lavendel en een kanten kraagje, en het viel me onmiddellijk op dat de meeste leerlingen een verschootten T-shirt, een ruime, kakikleurige korte broek en teenslippers aanhadden. Toen besepte ik hoe hard ik op Ault zou moeten werken.

Nadat we mijn huis hadden gevonden, begon mijn vader met Dedes vader te praten, die zei: 'South Bend, hè? Dan geeft u zeker les aan de Universiteit van Notre Dame?', en mijn vader zei opgewekt: 'Nee, meneer, ik zit in de matrassen.' Ik schaamde me dat

mijn vader 'meneer' zei tegen Dedes vader, schaamde me voor zijn baan, schaamde me voor onze roestige witte Datsun. Ik wilde mijn vader zo snel mogelijk van de campus weg hebben, zodat ik kon proberen hem te gaan missen.

Als ik 's morgens onder de douche stond, dacht ik: ik ben vierentwintig uur op Ault. Ik ben drie dagen op Ault. Ik ben een maand op Ault. Ik praatte tegen mezelf zoals ik dacht dat mijn moeder tegen me zou praten als ze de kostschool werkelijk een goed idee had gevonden: 'Je doet het fantastisch. Ik ben trots op je, LeeLee.' Soms huilde ik terwijl ik mijn haar waste, maar het punt was – dat was altijd het punt met Ault – dat mijn fantasieën er in bepaalde opzichten niet naast hadden gezeten. De campus was echt mooi: de lage, wazige bergen in de verte die 's avonds blauw kleurden, de volmaakt rechthoekige velden, de gotische kathedraal (hij werd louter uit yankee-bescheidenheid een kapel genoemd) met zijn glas-in-loodramen. Die schoonheid verleende zelfs de banaalste vorm van heimwee een zweem van verhevenheid en betovering.

Verscheidene keren herkende ik een leerling van een foto in de studiegids. Dat was verwarrend, zoals het vermoedelijk ook verwarrend zou zijn als je in New York of Los Angeles een beroemdheid op straat zag. Die mensen bewogen en haalden adem, ze aten bagels in de eetzaal, droegen boeken door de gangen, hadden andere kleren aan dan ik in mijn geheugen had geprent. Ze hoorden bij de echte, stoffelijke wereld; daarvoor had het net geleken of ze bij mij hoorden.

Bovenaan stond in grote letters op het bord: TRAVESTEER JE UIT JE HUIS!!! Daaronder stond in kleinere letters: *Waar? De eetzaal! Wanneer? Aanstaande zaterdag! Waarom? Om te dansen!* Het papier was rood en er was een gekopieerde foto van meneer Byden, de rector, op te zien, die een jurk aanhad.

'Het is een travestiefest,' hoorde ik Dede op een avond aan Sin-Jun uitleggen. 'Je gaat als travestiet.'

'Als travestiet,' zei Sin-Jun.